

Ukradena nevesta

Reimnichlova povest potomačena

22

njega. Kadar koli ji je prišla ta misel, vsakokrat jo je zbudilo v srcu. Zdaj pa še ta strahota, ko je izvedela, da so Hanzeja obdolžili zločina, ki ga je ona zagrešila, da so njemu vzeli dobro ime! Njemu, ki je toliko dal na čast in dobro ime! O, pač nihče tega ne razume tako dobro kakor ona, zakaj Hanzej obrekljiveev ne toži! Le zaradi nje je to, da bi Tonča, ki je te marnje spletel, ne izzval in ne spravil v sramoto nje! Rajši je sam v sramoti. Koliko mora zaradi nje pretrpeti! Ne, tako ga ne sme pustiti! Zdaj mora domov, mora pred sodnike; druge poti ni, da mu vrne čast in dobro ime.

Ves večer in vso dolgo, prečuto noč je mislila Leja le na to, kar sta Lojz in Peter povedala. Najhuje jo je zadelo, da ljudje pravijo, češ ona mu je zaradi tega ubežala, ker je izvedela, da je ubijalec. Ubogi, ljubljeni mož, ki se je od sramu ogibal vseh znancev in prijateljev, se ji je tako smilil, da se je bridko razjokala.

Ne, zdaj nima več kaj preudarjati! Zdaj mora Hanzeju pokazati, da ji nobena žrtev zanj ni prehuda ...

Ali naj se vrne z romarji?

Ne, to pač ne. Vse bi zijalo, vso pot bi jo spraševali — tega ne bi prenesla. Pa tudi iz Rima ne more kar tako čez noč. Jutri bo odpovedala službo in v štirinajstih dneh pojde domov ...

Tako se je tudi zgodilo. Dva tedna pozneje se je vozila Leja proti domu, prav ob tistem času, ko se je vozil njen mož v Rim, da bi jo poiskal.

Leja je še dolgo oklevala, ali ne bi šla najprej v Grabnje in se, preden se gre sama tožiti, pomenila s Hanzejem. Odločila se je, da rajši ne, saj bi je Hanzej ne pustil in bi jo na vse načine poskušal pregovoriti. Tonč pa bi tudi ne čakal ne ure ne in bi jo šel in naznanil, čim bi jo videl doma. Potem bi do svoje namere niti ne prišla in njena žrtev bi bila obveljava. Če se gre sama tožiti in če sodnikom sama prostovoljno vse prizna, tedaj sme upati, da je ne bodo prestrogo obsodili. Tedaj bo tudi ves svet videl, da je vzela kazen in pokoro nase iz ljubezni do Hanzeja.

Ostala je torej trdna in brž ko je prišla v Celovec, je poiskala sodnijo in dala tu svojo izpoved zapisati.

Nesreča z mačeho pa se je takole zgodila:

Druga žnidarica, Lejina mačeha, je bila tako sitna, da Leji ni bilo več obstanka; šla je k Miloniku služiti. Milonik jo je poslal v svojo planino, da bi tam pomagala že postarni Milonikovi planšarici. Ko je Leja šla od doma, so se pri žnidarju zvrstile hitro ena za drugo štiri dekletke; nobena ni ostala delj ko dva tedna, taka je bila žnidarica. Potem žnidarica že sploh nobene dekletke ni mogla dobiti. To jo je še huje razkurilo; dolžila je pastorko Lejo, da jih ona odvraca. Nekega dne jo je mahnila v Milonikovo planino, da bi Lejo prisilila, naj se vrne domov, da bo namesto dekletke. Nesreča je hotela, da je bila Leja prav tedaj na poti v dolino, ker se je namenila k Miloniku, da si vzame iz svoje skrinje jopico; v planini je namreč postalo hladno.

Tik nad Homske skale, kjer je napol perela lesa varovala stezo pred prepadom, sta se mačeha in pastorka srečali in koj hitro sta se vneli v prepiru. Žnidarica se je zadržala na njo, češ naj pride domov za deklo ali pa ji naj izroči vse svoje prihranke, ki jih je prinesla iz Trbiža, da bo mogla kako drugo deklo, če treba, tudi preplačati, kajti za majhen denar je ne more dobiti.

Mačehina predrznost je Lejo tako razjezila, da jo je nazmerjala, kakor je vedela in znala. Nekaj časa sta se zmerjali, potem pa je bilo Leji dovolj; hotela se je obrniti in pustiti regljajočo žensko. Mačeha pa jo je že prišla z levico za ramo in jo je z desnico jela tolči po glavi. Tedaj je v Leji vse zavrelo, taka jeza jo je prijela, da ni več vedela, kaj dela. Iztrgala se je podivjani ženski in jo z vso močjo udarila v

prsi. Leja je bila močna. Žnidarico je sunek stresel, opotehla se je, nagnila na perelo lesa in zvrnila na hrbet. Lesa se je vdala, zahreščala in zdrčala z žensko po strmem travnatem pobočju in čez rob skale v globino.

Prvi hip si je Leja, ki jo je jeza kar kuhala, zadovoljno oddahnila; ali hitro se je zavedela in obstala kakor vkovana. Tedajci je zadonel od daleč glas: »Ho-ho-ho!« Leja se je zdrznila, odhitela je po stezi in zlezla skozi grmovje k vzočju Homske skale. Sredi pečevja je ležala mačeha, iz ust ji je curljala kri. Bila je še živa. Leja je pokleknila k nji in jo vsa v jokurotila:

»Mati, odpustite! Saj nisem hotela. Odpustite, za božjo voljo vas prosim!«

Potem je večkrat ponovila kesanje za umirajočo in zdelo se ji je, da mačeha kima. Dolgo ni trajalo. Ženo je še enkrat streslo, v prsni ji je zahroplo, potem je obležala tiho in mrtvo. Medtem ko je Leja še klečala in ihtela, so se približali koraki in iz grmovja se je prikazala postava — Tončeva.

»Moj Bog!« je zavpila. »Moj Bog, taka nesreča!« »Že vem, vse sem videl,« je zamrmral mrki mož. Pokleknil je k ponesrečeni, jo otipal in prisluhnil. Čez nekaj časa je dejal zamolklo:

»Mrtva je. Ni ji pomagila.«

Ko se Leja ni nehala jokati, jo je Tonč opomnil:

»Popravi si lase in idi!«

Dekletove plave kite so bile vse razmršene. Pogladila si je lase s prsti in si jih spletla v nove kite, potem sta šla drug za drugim skozi grmovje nazaj na stezo.

»Kaj misliš zdaj storiti?« jo je vprašal Tonč.

»Moj Bog,« je zastokala Leja, »na vas moram in naznaniti, kaj se je zgodilo.«

»Tako nora menda ne boš.«

»Kaj pa naj storim drugega?«

»Jezik za zobe in živi duši ne črhni besede! Razen mene nihče ni videl, kako se je zgodilo.«

»Pa je nesrečo vendar treba naznaniti.«

»Le naznani, če bi rada, da te po sodniji vlačijo in te obdolžijo, da si jo ubila!«

»Ježeš Marija!« je vzkliknilo dekletko in se streslo po vsem životu.

»Tiho bodi! Zdaj je, kar je.«

»Za božjo voljo, povej mi, kaj naj storim!«

»Nič. Tiho bodi! Nihče ni dolžen, da bi sam sebe šel tožiti.«

»Pa ...?«

»Mene ne briga nič. Molčal bom kakor grob.«

Dekle si je oddahnilo. Potem je spet začela:

»Rajna pa vendar ne more tam v pečeh ostati.«

»Jo bodo že našli. To pusti kar meni!«

»... Ti moj Bog, kako je mene strah.«

»Če si pametna, se ti ni treba bati.«

»Kam naj grem?«

»Vrni se v planino, delaj se, kakor da si šla jagode nabirati, in glej, da ne bo nihče nič opazil!«

»Tega ne bom mogla.«

»Stori, kakor hočeš! Jaz sem dobro mislil.«

S temi besedami je pustil dekletko in odhitel po bregu dol.

Štirinajst dni potem, ko je bila Leja že spet pri očetju doma, jo je Tonč na samem kakor slučajno srečal, jo prijazno nagovoril in jo spet pobaral, če bi ga vzela. Leja ga ni več tako odurno zavrnila, dejala mu je pa odločno, da se ne more za ženitev z njim odločiti. Nekaj časa je Tonč molčal, da jo je postalo strah pred njim; potem se je porogljivo zarežal in menil, da je čisto na njej, ali hoče biti srečna ali nesrečna. Če mu njegove prošnje noče izpolniti, bo zatri vso svojo ljubezen do nje in bo povsodi oznanil, da je potisnila mačeho v prepad. Leja, ki je bila vsa iz sebe od groze, si ni vedela pomagati in mu je obljubila. Izgovorila pa si je, da mora vsaj dve leti počakati; kajti oče je doma ne more pogrešati in tudi dogodki zadnjega časa so jo tako pretresli, da še ni za možitev. Tonč se je sicer upiral, nazadnje pa se ji je vdal.

(Dalje sledi)

Nov redilni prašek za prašiče

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pitanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govedu in telet. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenica 12 din.

Za boljše izrabljanje poštne priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. 106

Pravi Redin, Govedin, Miek, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANC, Maribor, Slovenska ulica